

Довољно је у интернет претраживач укуцати одреднице "НАТО незавршени посао Балкан" на српском или енглеском и појавиће се бројне студије или изјаве званичника или сарадника северноатлантске алијансе које сведоче о опсесивној фиксацији ка коначном усисавању целог нашег региона у тај агресивни војни савез и забринутости што то још није урађено. Односно, што се Срби и даље тврдоглаво одупиру НАТО интеграцијама Босне и Херцеговине и Србије, као и дивље територије зване "Косово".

Јасно је да не може милом – мада је могло Милом без да се за то пита народ у Црној Гори. Јер одбојност према НАТО-у константно дели преко 80 одсто људи у Србији – прецизније 83,5 одсто према [најновијем истраживању](#) НСПМ. А слична је ситуација и у Републици Српској.

Ни отворена сила не иде баш сјајно. То се видело још 1999. године, када је у "равноправном" сукобу између 19 најбогатијих земаља света и санкцијама оковане СРЈ, НАТО успео да издејствује етничко чишћење Косова и Метохије али не и легитимизацију своје агресије путем акта признања од стране Србије. То се видело и у Ираку, Сирији и

Авганистану. А поготово се види данас у Лењиновој Украјини, чије је границе "демократски Запад" спреман да брани не само до последњег Украјинца већ можда и по цену светског рата.

То је посебно иронично с обзиром на то да је Бајденова администрација од свог спорног усељавања у Белу кућу у јануару 2021. омогућила улазак преко 6 милиона нелегалних миграната у Сједињене Државе. Односно, како је више америчких коментатора приметило, Бајдену су важније украјинске границе од америчких. Што значи да се америчка војна, финансијска и свака друга моћ користе у идеолошке, глобалистичке сврхе.

Да би неоконзервативно-неолиберална визија глобализма успела, потребно је раздробити политичку карту планете у што више мањих држава, државица и протектората, а и подстицати метеж унутар држава које се том процесу опиру. У те сврхе је корисно гајити и финансирати све могуће врсте екстремиста и екстремизама, и производити или профилисати што више разноразних "мањина" – идеолошких етничких, идентитетских, сексуалних – у складу са локалним приликама и историјским контрадикцијама.

Оживљавање усташа, ханцароваца и балиста је било врло делотворно за сврхе разбијања Југославије. ИСИС и Ал-каида су коришћени за дестабилизацију и контролу делова исламског света. У Украјини су оживљени бандеристи. У Синђану се радикализују Ујгури. Рецепт је јасан. Не бори се глобалистичка хидра за "потлачене", већ их користи као оружје и топовско месо.

Вратимо се НАТО-вом "недовршеном послу" на нашим просторима. А, да не буде никакве недоумице – НАТО и те како има амбиције да постане глобалан, што је прошле године гласно изговорила несрећна Лиз Трас, а што се данас на првом месту види у све отворенијим амбицијама Алијансе у индопацифичком региону.

У сваком случају, после ОВК, последњих година најпогоднији играч евроатлантских глобалиста у нашој јужној покрајини био је Албин Курти. Није "косовским" западним покровитељима уопште било битно до недавно што је он, од ступања на функцију, испољавао отворени презир према Бриселском споразуму и неувијено саопштавао да нема намеру да га спроведе.

Српски политичари имају тродеценијско искуство са последицама одупирања западним прохтевима – од санкција до нафилованих оптужница за ратне злочине, корупцију или прелазак улице на црвено светло. Курти је, с друге стране, до ових дана могао да се без последица јавно руга благим вербалним пацкама које је, тек реда ради, добијао из разних западних престоница, док је његова квазидржава чак и награђивана – од подршке за чланство у разним међународним организацијама па све до недавног даривања безвизног режима од стране ЕУ.

Није много вредно улазити у то да ли је Курти пао у привидну немилост зато што се, као свако размажено дериште, саживео са нереалним светом у којем му се свака жеља већ годинама испуњава, или је његов (унапред изабрани) профил личности једноставно исцрпео своје могућности и његов рок трајања једноставно истекао. Он је за Запад већ обавио важне послове, наравно уз помоћ политике једностраних уступака Београда.

Вођен, по речима бившег "косовског" полицајца Александра Филиповића, нескривеном мржњом према Србима, Курти је, уз обилату помоћ КФОР-а, "нацистичким" методама окупирао север Косова и Метохије и фактички – мада још не и формално-правно – заокружио власт Приштине над целим простором покрајине, вешто и цинично користећи делове Бриселског споразума који приштинској страни највише одговарају (а то су суштински, у мањој или већој мери, сви његови делови).

И сада он чини добар посао Западу, јер је успео да дигне тензије на толико висок ниво да би свако њихово смиривање – наравно, под "великодушним" западним покровитељством и уз додатне уступке Београда – могло да буде представљено као "спасоносно", у кључу "све је боље него нови рат".

Већ је, ако је веровати "Албанијан посту", направљен први покушај у том смеру. Посредством плана Квинте и ЕУ у осам тачака практично се користи полуга Куртијевог насиља на северу да се Београд приволи да на крају у потпуности прихвати тзв. Француско-немачки план, односно фактичко признање "Косова". Па још и да сви будемо "захвални" што ће, заузврат, покровитељи Приштине "издејствовати" повлачење специјалних полицијских снага са севера (пре Бриселског споразума су само могли да санају о преласку на северну страну Ибра).

Наравно, није то једина могућност коју креативни Запад има на располагању. Из кругова прозападне опозиције у Београду је пре неки дан пуштен и пробни балон "демилитаризације севера Косова" и уопште није искључено да би Београду могло чак да буде допуштено да бар привремено размести своје снаге на северу ако Курти и даље буде инсистирао на несхватању своје улоге и својих домета.

Разуме се, и у таквој варијанти би "Косово" остало целовито – јер су границе ове лажне државе, попут украјинских, важније и од америчких. С тим што би се НАТО још снажније наметнуо као једини безбедносни гарант таквог аранжмана. И тиме би Алијанса направила крупан корак ка "завршавању посла" на нашим просторима, уз неумитно потискивање Русије, а касније и Кине.

Но, српска историја је препуна неуспелих империјалних покушаја наметања "коначних решења".

(РТ)